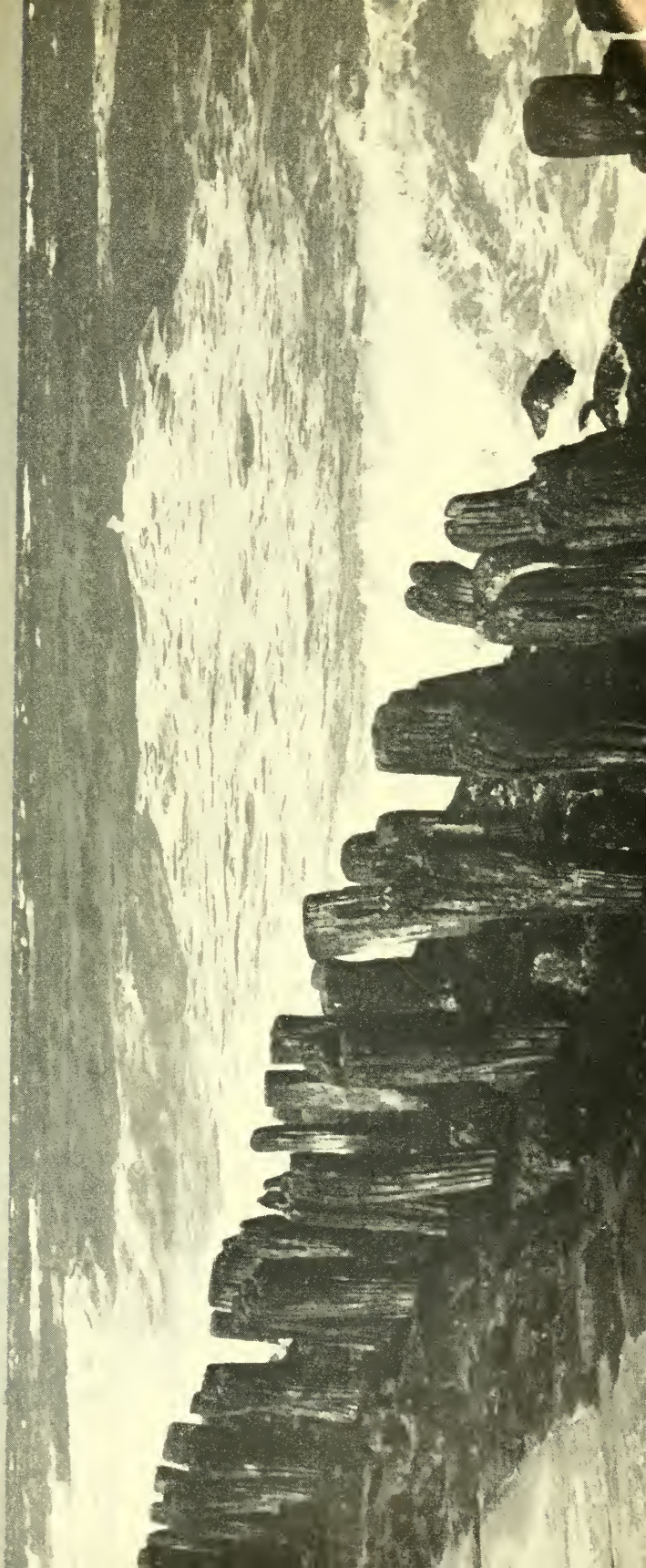

DE STER

No. 11 NOVEMBER 1962

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

*Zeegezicht bij Hoek van
Holland*

62ste JAARGANG

Nr 11

INHOUD	blz.
Een levensschets van Elder N. E. Tanner	331
Gebed	332
Ring-Conferentie te Rotterdam	333
Huisbezoek-Conventie der Z.H.V.	335
Hilversum opgenomen in de Holl. Ring	337
Jan Pieter Schouw	339
Wat weet u van het concilie	341
Kritiek	343
Kent ge uw Evangelie	344
De Utrechtse Conferentie	348
Wanneer de dood zich aanmeldt	350
De Z.H.V. in de Holl. Ring gaat op stap	354
Gebeurtenissen in de zending	356
Wat is een Heilige der Laatste Dagen . . .	360

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

GIRONUMMER 274746 - AMSTERDAMSCHER BANK

BIJKANTOOR LAREN N.H. - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Een levensschets van

**ELDER NATHAN
ELDON TANNER**

Elder Nathan Eldon Tanner, die de laatste jaren in het westelijk deel van Canada een leidende positie bekleedde op politiek en industrieel gebied, werd op 6 oktober 1962 aangesteld als lid van de Raad der Twaalf Apostelen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Reeds twee jaar had hij dienst gedaan als assistent van deze raad. Sedert april 1961 heeft hij het toezicht gehad over de zendingen van Groot Brittannië, Frankrijk en Nederland. Zijn lange staat van dienst, bewezen aan het Canadese volk, begon in de „Public Schools” van Alberta waar hij dienst deed als schoolhoofd in Cardston van 1928 tot 1935. Hij werd lid van de gemeenteraad en werd toen gekozen als lid van de wetgevende vergadering van Alberta, waarvan hij voorzitter werd. Later aanvaardde hij een benoeming tot minister van grond- en mijnzaken in het provinciaal kabinet (deze functie komt overeen met zoiets als lid van Gedeputeerde Staten, aangezien in Nederland geen provinciale ministers bestaan).

Tot andere openbare ambten, die hij bekleedde, behoren het voorzitterschap van de onderzoeksraad in Alberta in 1942 en gewestelijk commissaris van de padvinderij in 1946.

Sinds 1952 heeft hij een leidende functie in de Canadese industrie en wel als president van „Merill Petroleums Ltd”, commissaris van de Dominion Bank van Calgary en later als president van de Trans Canadian Pipe Line, welke functie hij in 1958 neerlegde.

In de tijd die daarop volgt, zien wij zijn benoeming tot president van de Canadian Gas Association en tot lid van de Raad van Bestuur van de Universiteit van Alberta.

In 1956 verleende de Brigham Young Universiteit hem de graad van doctor in de rechten.

Op kerkelijk gebied vervulde Elder Tanner ambten waaraan grote ver-

antwoordelijkheid was verbonden. Hij was president van de gemeente Edmonton en daarna bisschop van de eerste wijk in Cardston.

De ring „Calgary” werd door hem gepresideerd van 1953 tot aan zijn benoeming in 1960 tot algemene autoriteit van de kerk.

Hij werd geboren te Salt Lake City op 9 mei 1898 als zoon van Nathan W. Tanner en Sarah Edna Tanner - Brown. Het gezin verhuisde naar Alberta, Canada, toen hij drie jaar oud was.

Hij huwde op 20 december 1920 met Sara Isabella Merrill uit Hill Spring. Zij hebben vijf dochters.

Gebed

*O, Heer die mijn gebeden hoort,
Laat nimmer spreken mij een woord,
Dat komt uit nijd of boosheid voort,
Dat ik U bovenal bemin,
En neigt Gij dan mijn hart en zin,
Tot goedheid en tot mensenmin.*

*Bewaar Heer voor 't woord dat krenkt,
Dat droefheid aan mijn naaste brengt,
Zijn liefde en geloof verzengt.
Ik weet: Uw liefde en Uw kracht
Verlossen mij van zondenmacht,
In liefde zij mijn woord gebracht!*

*Zegt Gij mij, wat ik spreken moet,
Want wat Gij zegt doet altijd goed
Aan ieder menselijk gemoed.
Gezegend wordt, wie naar U hoort,
Zo geeft te spreken mij Uw woord,
O Heer, die mijn gebeden hoort.*

J. de Heus

Ring-Conferentie te Rotterdam

De herfst had op deze eerste zondag in de maand november zijn intrede duidelijk gedemonstreerd.

De natuur was gehuld in het herfstkleed en een druilerige regen daalde neer op de conferentie-gangers. Deze hadden zich beslist niet laten weerhouden om het gebouw aan de Oosteinde 73 te bezoeken, want Ring-president J. Paul Jongkees kon om 10 uur niet minder dan 397 aanwezigen verwelkomen. Een bijzonder woord van welkom gold President en Zuster Tanner. President Tanner is inmiddels opgenomen in de Raad der Twaalven. Voorts President Don van Slooten van de Nederlandse Zending en President Rosenvall van het bouwcomité, alsmede Zuster Woltjer, die ons als zendeling heeft gediend en die nu als secretaresse van President Tanner fungeert. Na de gebruikelijke opening maakte President Jongkees nog gewag van het feit, dat de Ring inmiddels is uitgebreid met de gemeente Hilversum.

Een droevige mededeling was daarentegen, dat op 24 oktober '62 is overleden Zuster Johanna van Leeuwen, secretaresse van het Z.H.V. ring-bestuur.

Wederom heeft de Ring het voorrecht 3 zendingen in het veld te brengen en wel:

Broeder P. van Boxel (R'dam Zuid)

Zuster Cathelina Kruyskamp en

Zuster Josephina v. d. Nieuwegiessen

beiden uit R'dam Noord.

Nadat het Haagse Jeugdkoor o.l.v. Zuster van der Put het mooie lied nr. 63 op vlotte wijze had gezongen, kwamen de sprekers aan de beurt. President Jongkees opende de rij en sprak over het vermijden van kwaadheid. Achtereenvolgens was het woord aan Zuster Jongkees, Zuster Woltjer, President S. Hazenberg, Broeder E. Koning. Na het tussenlied sprak Zuster S. I. Tanner over de noodzaak van algehele gehoorzaamheid. Daarna kwam het hoogtepunt van de ochtend, de toespraak van Elder Nathan Eldon Tanner, wiens toespraak eveneens met grote belangstelling werd gevolgd. Bij een snel ingestelde enquête bleek, dat sinds de oprichting van de ring in maart 1961 56 der aanwezigen tot de kerk waren toegetreden. De Kerk telt thans bijna 2 miljoen leden. De laatste conferentie te Salt Lake City Utah, werd uitgezonden door 30 radiostations en 128 televisie stations, waardoor 77 miljoen mensen

konden worden bereikt! Aan de hand van de vele gebeurtenissen in zijn leven spoorde hij de vergadering aan om steeds het Evangelie te leven waardoor de hoogste vreugde bereikt kan worden, die men zich maar zou kunnen wensen, ja die alle begrip te boven gaat.

De middagvergadering, die om 2 uur begon, had niets ingeboet van de geest die er 's ochtends had geheerst. Het wijkkoor van Rotterdam-Zuid onder leiding van Zuster Nijssen, bracht het prachtige lied: „Haast U tot de arbeid” ten gehore, waarna achtereenvolgens het woord werd gevoerd door President G. G. Stoové, Broeder Gunster, Broeder Ouwerkerk en Zuster Lybbert. Daarna was het woord aan President Lybbert, 2e raadgever in het ring-presidentschap, gevolgd door President Don van Slooten van de Nederlandse Zending.

Nadat het tussenlied „Komt, Heiligen, komt” uit aller kelen had geklonken, kwam als voorlaatste spreekster aan het woord Zuster Rosenvall.

Via deze toespraak naderden we dan weer het hoogtepunt n.l. de toespraak van Elder Tanner, waarin hij begon met dank te betuigen voor alles wat op deze dag gezamenlijk genoten was. Vroeger - aldus President Tanner - werden leden wel aangemoedigd naar Amerika te gaan om daar de Kerk op te bouwen.

Nu heeft de profeet met klem verzocht om in eigen land te blijven om daar het grote werk des Heren uit te breiden. Het verrichten van zendingswerk was verder het hoofdthema van zijn voorlopig wel laatste toespraak in Nederland. Hij verhaalde o.a. van 2 zendingen, die de uiterste punt van Schotland bezochten om daar het Evangelie aan een eenvoudige Schot te brengen. Wie had kunnen bevroeden, dat de kleinzoon van deze man eenmaal onze profeet David O' McKay zou worden!

Tot besluit wekte President Tanner een ieder op om zich te bekeren van alle verkeerde dingen in ons leven, waarbij de verzekering werd gegeven, dat het nooit te laat is om zich tot Hem te wenden in alle oprechtheid. Tot slot zong het koor het afscheidslied nr.-59 „God zij met U”, dat een diepe indruk maakte.

Allen, die deze middagdienst hadden bijgewoond, het waren er 419, konden terugzien op een zegenrijke dag.

Huisbezoek-conventie der

Z. H. V.

**op 13 oktober 1962
in Den Haag**

Presidentie Zuster Lefrandt

*„Zielslief heeft het hart van de herder
Zielslief elk schaapje in Zijn kooi”.*

Met dit prachtige lied werd de algemene vergadering des v.m. om 11.45 geopend, nadat eerder in de morgen reeds een bestuursvergadering had plaats gevonden.

De rijke inhoud van dit lied bleek een juiste weerspiegeling te zijn van het gesprokene en gebodene op deze conventie, die door zusters uit de gehele Ring en ook door enkele broeders werd bezocht.

De presidentie, Zuster N. L. A. Lefrandt, gaf haar boodschap op duidelijke wijze en gaf een inleiding tot het korte toneelstukje, dat een beeld gaf van een *huisbezoekvergadering*.

Nadat Zuster Overduin nog een toespraak had gehouden over het huisbezoek, was er gelegenheid tot het stellen van vragen, waarvan een dankbaar gebruik werd gemaakt.

Zoals het Heiligen der Laatste Dagen betaamt, bleven ook de zusters met hun hoge idealen toch met beide benen op de grond, want de inwendige mens werd niet verwaarloosd. Een smakelijke lunch, die nu volgde, droeg eveneens bij tot de zeer goede sfeer, die het kenmerk van deze conventie was.

De middagvergadering om 3 uur had nog niets verloren van het feusacré van de ochtend. Na de toespraak van Zuster J. Frölich was er

weer gelegenheid om iets te aanschouwen, namelijk de schets „Een huisbezoek”.

Ook deze werd door alle aanwezigen met grote aandacht gevolgd. Na een orgelsolo van Zuster Sigmond was het woord aan Ringpresident J. P. Jongkees, die dan ook kon verklaren, dat deze conventie een voorbeeld voor de Kerk was. Allen konden daarna voldaan huiswaarts keren.

De lunch

Een geboeid gehoor

Een huisbezoekvergadering

Een huisbezoek

HILVERSUM

*opgenomen in de
Hollandse Ring*

Zendingspresident Don van Slooten

Het vriendelijke Kerkje van de Hilversumse gemeente baadde in zonneschijn op deze 21 ste oktober 1962. Het leek wel alsof de zon, die in het hoogseizoen zo vaak verstek had laten gaan, nu haar best wilde doen om op deze gedenkwaardige dag een bijzonder relief aan het prachtige Gooische landschap te geven. En de daardoor ontstane kleurrijke herfststooi had nog niets van zijn glorie ingeboet, toen om 5 uur n.m. Elder van Uitert de aanwezigen, die geen plaats onbezet hadden gelaten, een hartelijk welkom toeriep.

Ook in het Kerkje zelf was er sprake van iets zonnigs. De zendingen nadden de laatste weken hard gewerkt, om het interieur een fris aanzien te geven.

Na opening en avondmaal kwam President van Slooten op het spreekgesteelte voor het afkondigen van twee belangrijke beslissingen. In de eerste plaats de opheffing van de Amerikaanse gemeente, die geruime tijd haar nuttige diensten heeft bewezen en dan uiteraard het feit, dat Hilversum de zending gaat verlaten en in de Hollandse Ring zal worden opgenomen. Het wegvallen van het Gooi betekent natuurlijk een verlies van goede krachten voor de zending, maar de ontwikkeling gaat nu eenmaal voort.

Elder van Uitert, de laatste gemeentepresident onder het zendingsbestuur, sprak nog enkele woorden, waarna het de beurt was aan Districts-president H. Gout, die door zijn eenvoud gepaard gaande met weloverwogen en diepzinnige gedachten, ook voor deze laatste keer als districts-president de aanwezigen wist te boeien.

Na deze laatste toespraak van de kant der Nederlandse Zending, betrad Ringpresident J. P. Jongkees het spreekgesteelte en memoreerde, dat

hij 9 jaar geleden, na het beëindigen van zijn loopbaan bij de marine, ook al in Hilversum was terecht gekomen. Aan de hand van Jes. 54 : 2 schetste hij de betekenis van een ring van Zion.

De eerste raadgever in het Ringpresidentschap, President G. G. Stoové, kreeg nu tot taak om de autoriteiten voor te stellen, waarbij het voor de aanwezigen uiteraard als hoogtepunt gold, wie het nieuwe bestuur van Hilversum zou vormen. Lang werden we daaromtrent niet in het ongewisse gelaten. Al spoedig klonk het bekende „wij stellen U voor”.

President van de Hilversumse gemeente	Broeder S. T. Hazenberg
Eerste raadgever	Broeder R. H. Jackson
Tweede raadgever	Broeder W. J. H. Scholte
Secretaris	Broeder J. W. H. Scholte

Alle voorstellen werden eenparig goedgekeurd, zodat direct na de vergadering tot de officiële bevestiging zou kunnen worden overgegaan. Eerst zouden we echter nog van elk dezer nieuwe functionarissen een kort woord horen, gevolgd door een slottoespraak van de 2e raadgever in het Ringpresidentschap President G. H. Lybbert, die er gewag van maakte dat de Kerk op het ogenblik 50% van alle jongemannen op zending heeft geroepen, hetgeen neerkomt op een verdubbelde capaciteit. Na het slotlied sprak President Carel G. Schulders, eerste raadgever in het Zendingsbestuur, een dankgebed uit. Voldaan over deze zegenrijke bijeenkomst gingen allen heen.

Het Gooi was deel van de Ring geworden.

De gemeente keurt de voorstellen goed

Districts-president H. Gout

Het nieuwe gemeentepresidentschap van Hilversum

Jan Pieter Schouw

de Haagse veteraan

Op 16 december 1962 zal het een gedenkwaardige dag zijn voor onze broeder J. P. Schouw.

Hij bereikt dan de respectabele leeftijd van maar liefst 94 jaar! En wie denkt, dat hij met een oude man te doen heeft, vergist zich deernlijk. Broeder Schouw is een van de meest actieve leden der Kerk. Zondagsmorgens om 9 uur is hij present op de priesterschapsvergadering en neemt deel aan de lessen. Dan komt de zondagsschool.

Nooit tevergeefs wordt er een beroep gedaan op broeder Schouw. Of het nu is avondmaal inzegenen of rondbrengen of andere diensten, iets weigeren is er beslist niet bij.

En als een spreker de zegeningen van het Woord van Wijsheid behandelt, dan gaan zijn blikken automatisch in de richting van broeder Schouw, die toch wel als het levende bewijs van de juistheid van onze gezondheidswetten mag worden beschouwd.

Wat heeft U in al die jaren wel gedaan? Nu dat is een hele waslijst. Kerkelijk of maatschappelijk? Maakt geen verschil. Altijd actief geweest en nooit bij de pakken neergezeten. Toen broeder Schouw vroeger een groot gezin had, bracht dat natuurlijk de nodige zorg met zich mee, maar hij wist steeds een oplossing. Nooit zonder werk geweest en altijd met plezier gewerkt. Militaire dienst; daarna de burgermaatschappij in. Kappersvak geleerd. Zelfstandig kapper geweest; ja zelfs de oprichter van 9 kapperszaken, die alle nog bestaan. De fotografie beoefend. Als tekenaar gewerkt. Hij was zelfs een van de eerste retoucheerders.

Maar het hoogtepunt in zijn leven was het jaar 1908. Toen begon de gelukkigste tijd. Hij had kennis gemaakt met het Evangelie en werd op 18 december van dat jaar gedoopt door James Hooper. En sindsdien is broeder Schouw een steunpilaar voor de Kerk geweest.

Driemaal werd hij in Den Haag geroepen als raadgever in het Kerkbestuur. Door zijn onvermoeide zendingsarbeid kwamen ongeveer 25 families aan de Kerk. In het jaar 1956 sloot hij een tempelhuwelijk en toen de Hollandse Ring werd georganiseerd werd broeder Schouw tot Hoge priester geordend. Het is werkelijk verkwikkend hem uit een rijke ervaring te horen putten.

En als ik dan een tijdje heb doorgebracht in zijn eenvoudige woning aan de Heemstraat 358 Den Haag en Zuster Schouw, zijn trouwe gade het levensverhaal met voldoening heeft aangehoord, dan gaat plotseeling de bel. Wie kan dat nog zijn? Er staat een onderzoeker voor de deur. Broeder Schouw heeft hem uitgenodigd eens te komen praten!

Kom gerust binnen! Voor het Evangelie heeft broeder Schouw immer tijd.

Een merkwaardige man in de gunstige zin van het woord. Een die de blik vooruit gericht houdt.

Proficiat met Uw vierennegentigste geboortedag!

W. Panman.

*Wie in dit korte leven
geen hart voor and'ren heeft,
wie God niet weet te danken
voor 't geen Zijn liefd' ons geeft,
die kan wel schatten erven
een goud, een zilvermijn;
't is toch een arme stumperd:
hij kan niet vrolijk zijn !!*

*Maar wie zijn lust en leven
in 't vriend'lijk weldoen vindt,
wie naar God's roepstem luistert
als 't dankbaar, volgzaam kind,
Hij zal geen schatten erven,
geen goud, geen zilvermijn.
Maar - 't is geen arme stumperd
want: hij kan vrolijk zijn !!*

Zr C. v. d. Berg.

WAT WEET U VAN HET CONCILIE?

Onder deze titel werd onlangs van R.K. zijde een zeer interessante brochure uitgegeven. Deze brochure bevat in een betrekkelijk kort bestek een schat van wetenswaardigheden, die onze belangstelling zeker verdienen.

Een misverstand wordt uit de weg geruimd ten aanzien van de benaming: „oecumenisch”. Dit woord wordt namelijk zowel in Katholieke als Protestantse kringen herhaaldelijk gebruikt, maar men kent er niet dezelfde betekenis aan toe. Wanneer in het Protestantisme sprake is van OECUMENE, dan wordt daarmee bedoeld een soort samenwerking tussen Kerken van uiteenlopende richtingen. Men zou kunnen zeggen een soort van overkoepelende organisatie met behoud van ieders zelfstandigheid.

In Katholieke kringen bedoelt men echter met oecumenisch „de gehele Kerk treffend”, dus een vergadering van alle bisschoppen over de gehele wereld en geen Kerkvergadering die slechts een bepaald gebied omvat.

Niettemin heeft men toch in R.K. kringen de werkingssfeer van het concilie willen verruimen, hetgeen o.a. blijkt uit de Pauselijke encycliek „Ad Petri Cathedram” (vanuit de leerstoel van Petrus) In deze encycliek wordt de gedachte tot uitdrukking gebracht, dat allen die zich van de apostolische stoel hebben afgescheiden, zich gedrongen mogen gevoelen tot eenheid.

Voor het eerst in de geschiedenis doet het feit zich voor dat aan tal van afgescheiden kerken uitnodigingen zijn verzonden om waarnemers naar het concilie te zenden. Afgescheiden betekent hier natuurlijk: afgescheiden van de R.K. Kerk.

Op deze uitnodiging is zeer gunstig gereageerd. In de Pers hebben we kunnen lezen, dat de Wereldraad van Kerken aan de oproep gehoor heeft gegeven en zelfs de Orthodoxe Kerk van Rusland heeft te elfder ure nog afgezanten naar Rome gezonden. Wij zijn het ongetwijfeld met de samenstellers van de brochure eens, dat hier van een unieke gebeurtenis mag worden gesproken.

Letterlijk vermeldt de brochure:

„Zeer belangrijk is het concilie, omdat voor het eerst in de geschiedenis de mogelijkheid tot het aanwezig zijn van waarnemers van niet katholieke kerken en kerkgenootschappen op het concilie is opengesteld. Dit betekent, dat de katholieke Kerk in deze waarnemers het bestaan van de gescheiden christengemeenschappen als een serieuze werkelijkheid aanvaardt”,

We zien dus hier het merkwaardige verschijnsel, dat wie eerst als ketter werd bestempeld en dienovereenkomstige behandeling ondervond, thans een welkome gast is geworden!

Als Heiligen der Laatste Dagen mogen wij ons gelukkig prijzen steeds met een en hetzelfde Evangelie te maken te hebben, dat niet verandert door de zich wijzigende gevoelens van de mens.

Verder is het voor ons interessant een stukje statistiek te mogen lezen op pagina 19, waar staat, dat er over de gehele wereld thans 520 miljoen Katholieken zijn, waarvan in Nederland 4 miljoen. Wij moeten natuurlijk niet uit het oog verliezen, dat onder deze grote aantallen zich ook een grote groep bevindt van wat wij noemen niet-actieve leden.

Het veltallige concilie zal volgens pagina 24 bestaan uit 2500 concilie-vaders.

We kunnen zonder overdrijving zeggen, dat dit concilie het meest belangwekkende in de geschiedenis is. De vraag rijst nu „wat zal men er gaan doen”? Nieuwe dogma's zijn niet te verwachten, zegt de brochure. Wat dan wel? Openbaringen? Uitgesloten. De R.K. Kerk erkent, dat de dagen van de publieke openbaring voorbij zijn. Men bedoelt hiermede de openbaringen aan de profeten en bestemd voor de gehele Kerk. Men streeft naar vernieuwingen, naar aanpassing van de Kerk aan de zo geheel gewijzigde levensomstandigheden.

En dan natuurlijk de stille hoop op hereniging van alle christenen onder Rome's vaan. Dit brengt de brochure naar voren op pagina 28 waar wij letterlijk lezen:

„Het heeft lang geduurd alvorens binnen de christenheid het besef rijpte, dat wij als gescheiden christenbroeders tot een andere houding tegenover elkander dienden te komen dan eeuwenlang het geval is geweest. Dat besef is vooral de laatste eeuw gegroeid. Aanvankelijk langzaam, maar twee wereldoorlogen hebben die gelukkige ontwikkeling betrekkelijk versneld. Er groeit wederzijds begrip voor de waarheidselementen die wij bij elkander kunnen ontdekken, waarbij het niet onmogelijk is, dat een of ander element bij onze christenbroeders zuiverder bewaard is dan bij ons”.

De laatste woorden van dit citaat spannen wel de kroon! Men is dus tot het besef gekomen, dat er elementen van onzuiverheid zijn en zoekt als het ware naar een compromis met anderen die dat element zuiver bewaard hebben. Het is de intellectuele uiting van de geestelijke nood waarin men verkeert. We zouden kunnen zeggen, dat deze tijd de tegenhanger vormt van de dagen rondom het jaar 1820. Toen eveneens grote geestelijke nood, maar toen werd geprobeerd door het vergroten van de tegenstellingen de oplossing te vinden. Nu wil men trachten door samenwerking met vroegere tegenstanders te komen tot een geestelijke grootste gemene deler, waaruit dan een nieuw christendom zou moeten ontstaan.

Maar wij weten dat beide wegen niets anders zijn dan wegen van de mens.

Noch de heftige bestrijding van elkanders denkbeelden, noch het zoeken naar een compromis kunnen de oplossing brengen. Die oplossing

is er al. In 1820 knielde Joseph Smith Jr. in het Heilige bos en voldeed aan de wijze raad, gegeven in de Zendbrief van de Apostel Jacobus „Indien iemand van U wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, die een iegelijk mildelijk schenkt en niet verwijt en ze zal hem gegeven worden”.

Niet de wijsheid van mensen, die naar het Bijbelwoord tenslotte dwaasheid bij God is, maar de wil om Gods geboden te vervullen, luidde een tijdperk in, dat wij kennen als de laatste bedeling. Sinds die glorievolle morgen in het vroege voorjaar van 1820 straalt het licht der waarheid weer over de aarde en worden de woorden gehoord van HEM, Die is en Die was en Die komen zal.

W. Panman.

KRITIEK

Het gemakkelijkste wat men in de wereld kan doen, is hinderen. Er is geen bekwaamheid voor nodig, geen ijver, noch intelligentie. Wij behoeven maar in de weg te gaan staan en bij de minste poging, of helemaal zonder poging, kunnen wij tien maal zo hinderlijk zijn als wij ooit in staat kunnen wezen om te helpen.

Er zijn vele hinderaars in het werk van God; mensen, die weinig in hun mars hebben om voor de zaak van de Meester te arbeiden, doch die wel kunnen zinspelen en spotten, fouten vinden en insinueren, die vrienden van elkander kunnen scheiden en medewerkers van elkander vervreemden, die hinderpalen kunnen opwerpen en de invloed van anderen verzwakken en die, nadat zij dat hebben gedaan, in de duisternis verdwijnen, onbruikbaar en vergeten, maar een spoor nalatend van misdaad en moeite, dat nog blijft, lang nadat de aanstichters van het kwaad gestorven zijn.

Op deze wijze werd menig gewillig hart gewond; werden ernstige, tedere handen gebonden en voor hun werk ongeschikt gemaakt, en zij, die niet wilden helpen, hebben gespot en tegengewerkt of anderen belet goed te doen.

Het is een les, die niet alleen kinderen, maar ook volwassen Christenen soms geleerd moet worden: „Indien ge niet kunt helpen, sta dan niet in de weg”. Pas er voor op, dat gij niet door woorden of daden struikelblokken legt op de wegen van hen, die trachten goed te doen. Indien God u niet de bekwaamheid heeft geschonken om veel te doen, hinder dan anderen niet, die Hij rijker heeft begiftigd.

Kent ge Uw Evangelie?

XII

Nadat Frits de bijeenkomst met gebed heeft geopend, neemt mijnheer Keizer het woord en zegt: „Zoals wij ons zullen herinneren, is de opmerking van Lucy in ons vorig samenzijn aanleiding geworden tot het voornemen deze avond te wijden aan het onderwerp:

„De oorsprong van het Godsbegrip van de Christenwereld. Mijn vrouw zal dit voor ons behandelen en wij zullen haar dan ook nu het woord geven”.

„Het onderwerp, zo juist door mijn man genoemd”, zegt mevrouw Keizer, „houdt nauw verband met wat wij in een van onze eerste vergaderingen hebben besproken en met wat de vorige keer is behandeld.

In eerstgenoemde avond hoorden wij, dat God, de Vader, Jezus Christus, zijn zoon en de Heilige Geest drie afzonderlijke, duidelijk van elkander gescheiden en te onderscheiden Personen zijn. In de vergadering van de vorige week vernamen wij over theorieën, die later de grondslag vormden van de hedendaagse opvattingen over God in de Christenwereld. Ofschoon dit laatste het eigenlijke onderwerp voor deze avond is genoemd, zal ik daar niet direct mee beginnen, maar eerst nog blijven stilstaan bij het Mormoonse Godsbegrip, dat een paar maanden geleden terloops is aangeroerd. Zoals ik al zei, werd toen meegedeeld, dat hun eenheid geen lichamelijke eenheid betekende, maar een eenheid in doel, streven, liefde, macht, wijsheid, enz.

Ik zal nu een paar teksten uit de Bijbel aanhalen, waaruit duidelijk blijkt, dat zij afzonderlijke Goden waren niet alleen, maar de gedaante van een mens hebben. Wij beginnen met Genesis.

„En God zeide: Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis. . . En God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld Gods schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij ze”. (Genesis 1 : 26, 27)

Hier steekt mijnheer Jansen zijn hand op.

„Ik wilde dit vragen: Moet dit niet geestelijk worden verstaan? Als wij Hem als een mens voorstellen, verlagen wij God, die toch almachtig en eeuwig is, dan niet tot het peil van de mens”?

„Ik waardeer uw opmerkingen en vragen altijd heel erg”, antwoordt mevrouw Keizer.

„Wie van U kan mijnheer Jansen op zijn vraag antwoorden”?

Willem steekt zijn hand op.

„Als dat waar was, mijnheer Jansen”, zegt Willem, „dan kwamen we er nooit uit. Hoe moeten wij ons die geestelijke gelijkenis voorstellen? Onze geest naar de gelijkenis van Gods geest? Ik geloof, dat hier wel degelijk van een fysieke gelijkenis sprake is. Slaan wij Genesis 5 op, dan zien we dat dit hoofdstuk zo begint:

„Dit is het boek van Adams geslacht. Ten dage als God den mensch schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods;

„Man en vrouw schiep Hij ze, en zegende ze en noemde hunnen naam Mensch, ten dage als zij geschapen werden”.

En wat zegt nu het derde vers?

„En Adam leefde honderd en dertig jaren, en gewon eenen zoon naar zijn gelijkenis, naar zijn evenbeeld, en noemde zijnen naam Seth”.

Hier wordt dus niets meer of minder gezegd dan dat Seth uiterlijk sprekend op zijn vader geleek, in practisch dezelfde bewoordingen als die in het eerste vers (naar zijn gelijkenis) en in Genesis 1 : 26 (naar ons beeld, naar onze gelijkenis) en gebruikt door een en dezelfde schrijver, namelijk Mozes. Is het niet absurd te denken dat Mozes, vlak na elkaar dezelfde woorden gebruikend, er twee geheel verschillende betekenissen mee bedoelde?

„Tja”, beaamt mijnheer Jansen, „zo beschouwd, zou ik ook zeggen, dat hier van gelijkenis in gedaante sprake is, maar toch kan ik niet anders denken dan dat wij met deze opvatting God zijn verheven status ont-nemen”.

„Zo denken veel mensen er over”, antwoordt mevrouw Keizer. Ik zal daar straks graag op terugkomen en alleen deze vraag in overweging willen geven: Welke leer der Godheid is het meest in overeenstemming met hetgeen God over zichzelf heeft geopenbaard: de Mormoonse leer of de leer van de overige Christenwereld?

Ik hoop, dat wij deze avond een stap nader tot de beantwoording van die vraag zullen komen. Ik zal nu, voordat wij over de oorsprong van laatst genoemde leer gaan spreken, eerst nog een paar teksten aanhalen, die n.m.m. de juistheid van de Mormoonse leer bevestigen.

Laten wij beginnen met de doop van Jezus. Toen die plechtigheid was gedaan en Jezus uit het water was opgeklommen, wordt de stem van de Vader gehoord en een duif, de Heilige Geest vertegenwoordigend, daalt op zijn schouder neer. Ziedaar dus drie afzonderlijke, wel te onderscheiden Wezens. (Matth. 3 : 16, 17)

Verder lezen wij dat Stefanus de hemel geopend zag en Jezus, staande aan Gods rechterhand. (Hand. 7 : 55, 56). Paulus, in zijn brief aan de Hebreërs, schrijft: Dewelke alzoo hij (Jezus) is het afschijnsel zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld zijner zelfstandigheid. . . . (Hebr. 1 : 3). Paulus zegt dus hier in andere woorden precies hetzelfde als Mozes in Genesis. Ik zal nu van het aanhalen van meerdere teksten af-zien en Jezus als voorbeeld nemen van de Persoon van de Vader. Filip-pus zeide tot Jezus: Heere, toon ons den Vader, en het is ons genoeg. Jezus zeide tot hem: Ben ik zoo langen tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien. . (Jch. 14 : 8, 9)

Duidelijker kan het niet worden gezegd, dat Jezus het evenbeeld van zijn Vader is.

Deze woorden zijn als 't ware de echo van Genesis 5 : 3: „En Adam ge-won een zoon naar zijne gelijkenis, naar zijn evenbeeld. . . .” Natuur-

lijk bedoelde Jezus met zijn antwoord aan Filippus niet alleen zijn uiterlijke gelijkenis met de Vader, maar ook zijn innerlijke (Ik en de Vader zijn een). Dus alles wat men de Vader toeschrijft, *moet volkomen in overeenstemming met Jezus Christus zijn*, of anders zijn woorden ‚Ik en de Vader zijn een’ en ‚die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien’, niet waar en dit te zeggen of te denken is godslastering. Een onbevooroordeelde studie van de Heilige Schrift leidt tot geen andere conclusie dan deze: ‚De Vader en de Zoon zijn twee afzonderlijke, duidelijk van elkander te onderscheiden Persoonlijkheden, twee Goden.

„Ik moet zeggen”, merkt mevrouw Jansen op, „er is geen speld tussen te krijgen, maar hoe komt het dan, dat de mensen zo hardnekkig aan hun onmogelijk te begrijpen opvattingen van de Godheid vasthouden?”

„Er is niets taaier en niets heeft zo lang leven als een waandenkbeeld”, antwoordt mevrouw Keizer. Joseph Smith kreeg dit verwijt te horen, nadat hij al lang dood was: „Wat bijna alle mensen, Christenen, Joden en Mohammedanen eeuwen lang hebben geloofd, kan door de ongemotiveerde beweringen van een godsdienstige nieuwighedeninvoerder van deze (19de) eeuw niet omver worden geworpen.”

Maar wij zullen nu eens nagaan, hoe het Godsbegrip van onze Christenvrienden in de wereld is gekomen. Onze welbekende Kerkvader Augustinus hebben wij als een groot vereerder van de Griekse filosoof Plato leren kennen. Wij weten, dat Plato uitging van de gedachte, dat alle stof boos was en dat God, oneindig en uitsluitend goed zijnde, dus vormloos moet zijn, want alles wat vorm heeft, is stof.

Keizer Constantijn, die aan het eind van de derde, begin vierde eeuw de toenmalige Christengemeente tot Staatskerk verhief, trok vele geleerden uit Griekenland, dat toen onder Romeinse heerschappij stond, tot de Kerk door voor hen materieel zeer gunstige vooruitzichten te openen. Hij had zichzelf namelijk, ofschoon hij een heiden was en de titel „Pontifex Maximus” voerde, wat wil zeggen, dat hij het hoofd van alle heidense erediensten was, ook aan het hoofd van de Christelijke kerk gesteld.

Deze filosofen nu, doordrenkt als zij waren van de leer van Plato, traden daarmee in de theologische scholen van Alexandrië en Antiochië op. Wij mogen wel aannemen, dat velen tegen die leer hebben geprotesteerd, maar dat hielp niet veel, want de leraren wisten zich krachtig gesteund door de keizer. Ook Augustinus was dus die leer toegedaan. Maar hoe die te rijmen met het Evangelie, dat van drie Goden spreekt? Wij hebben de vorige keer gezien, hoe hij dat probleem oploste met zijn theorie over de ziel van de mens, die natuurlijk onstoffelijk moest zijn en uit drie delen bestaat: zijn, leven en weten; deze begrippen zijn dan volgens hem in het gehele lichaam aanwezig. „Ziedaar de oplossing”, verklaarde Augustinus. Zo is het precies met de Vader, de Zoon en de Heilige Geest; in het gehele universum aanwezig. In ’t voorbijgaan merken we op, dat hij dus van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest niet

meer dan begrippen maakte. Maar de definitie, die tenslotte uit deze filosofie voortvloeide, maakte hen nog minder dan een begrip, namelijk tot niets, want een betere omschrijving van niets zal men moeilijk vinden. Nemen wij als voorbeeld die van de Methodisten.

De andere verschillen min of meer in redactie, maar komen op hetzelfde neer: „Er is één levende en ware God, eeuwig, *zonder lichaam of lichaamsdelen*, met een oneindige macht, wijsheid en goedheid, de Maker en Beschermmer van alle dingen, zichtbaar en onzichtbaar; en in de eenheid van deze Godheid zijn drie personen, één in wezen, macht en eeuwigheid, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest”

Iedereen zal moeten toegeven, dat dit volkomen onbegrijpelijk is en de theologen hebben onze Vader in de hemel dan ook tot een „Onbegrijpelijk Mysterie” verklaard, wat moeilijk te rijmen is met de woorden van Christus in zijn Hoge priesterlijk gebed: „Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen, waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.” (Joh. 17 : 3) Het is nu eenmaal met onbegrijpelijke mysteries zo, dat er van *kennen* dan geen sprake kan zijn. Wij mogen ons dan ook wel afvragen: „Hoe lezen de mensen de Bijbel eigenlijk?”

„Wel, zegt mijnheer Keizer, dat is heel eenvoudig: zij lezen alleen datgene, wat met hun opvattingen strookt en als dat niet zo best gaat, dan leggen zij het toch zo uit, dat het in hun denkwijze past. Zo heb ik eens met iemand over de status van Christus als God gesproken. „Dat kan niet”, zei hij. „Er is maar één God en dat is de Vader”.

Toen ik hem de teksten wees, die duidelijk zeiden, dat Jezus God was en is (Uw troon o God! is in alle eeuwigheid, het is nota bene God de Vader zelf, die dat zegt) antwoordde hij, misprijzend het hoofd schuddend: „Ach ja, die Bijbel, die Bijbel!”

Deze man stelde blijkbaar de filosofie van de mens boven het geopenbaarde woord van God”.

„Tot besluit”, zo vervolgt mevrouw Keizer, „wil ik dan even terugkomen op de opmerking van mijnheer Jansen, die meent dat het Mormonse Gods begrip het Opperwezen omlaag haalt naar het peil van de mens. Ik zou willen vragen: Is dat zo?”

Ella steekt haar hand op.

„Ik zou zeggen, juist andersom. De mens wordt verheven tot zijn God. Het staat in de Bijbel; wij zijn van Gods geslacht en kinderen van God. Wij zullen, als wij volmaakt zijn geworden, en dat kunnen we, anders zou Jezus dat nooit hebben gezegd, in ons verheerlijkt lichaam, eenmaal als God zijn, als wij zijn wetten blijven gehoorzamen. De mens is van Goddelijke afkomst, al zou men dat helaas niet altijd zeggen”.

„Ik geef me gewonnen”, zucht mijnheer Jansen gelaten. „Jullie Mormonen hebben nu eenmaal overal een antwoord op. Maar kom, het is tijd om naar huis te gaan. Mag ik jullie mede namens mijn vrouw, uitnodigen de volgende bijeenkomst bij ons thuis te houden?”

Dan hebben wij een verrassing.

A. D. J.

De Utrechtse Conferentie

Deze conferentie, te Utrecht gehouden op zondag 14 oktober in Tivoli, werd vooraf gegaan door een vergadering van priesterschapdragers uit het Utrechtse district, waar in volgorde van spreken, door de broeders Gout, van Slooten, Poelman, Jongkees en Schulders het woord werd gevoerd.

Na deze vergadering, die ten 9 uur aanving en eveneens in Tivoli werd gehouden, werd ten 10.30 de ochtendconferentie, onder leiding van districts-president H. Gout en onder presidium van President Don van Slooten, President van de Nederlandse Zending, geopend met het zingen van lied 45 „voor g'uw woning hebt verlaten” en gebed, waarin broeder Appel uit Gouda voorging. Daarna zong het Goudse koor: „Het moog niet zijn naar het hooggeberg” (no. 70). Achtereenvolgens voerden in deze vergadering de volgende personen het woord: President Van Slooten, onderwerp: Wat Christus voor ons heeft gedaan: President Gout; Raadpleeg de Here in alles wat gij doet; Broeder Scholte van de Hilversumse gemeente: Het gebed, in 't bijzonder het familiegebed. Het lied, dat vervolgens staande werd gezongen, was no. 123, vers 1 en 4. Zuster Kabel van de Zeister gemeente, daarna het woord krijgend, sprak over: Hoe leert een moeder haar kinderen bidden? Broeder Stolp van de Utrechtse gemeente sprak daarna over dankbaarheid.

Na deze toespraak deed Elder Mason ons genieten van zijn fraaie stem. Hij zong „Besides still waters” (Naast stille wateren). Hij werd door de heer Daalhuizen uit Hilversum op de piano begeleid. Als zesde en laatste spreker van die morgen richtte President Schulders, 1e raadgever in het zendingsbestuur, het woord tot ons. Hij behandelde de toespraak van de Profeet Alma tot zijn zoon Helaman.

Broeder J. v. d. Hazel van de gemeente Utrecht sloot deze vergadering met gebed, nadat het koor van de Zeister gemeente, onder leiding van Broeder F. de Jong, lied 143 „Ik weet een uur van Vreed 'en rust” had gezongen.

De zusters van de Utrechtse Z.H.V. hadden inmiddels op de hun eigen voortreffelijke wijze voor de versterking van de inwendige mens gezorgd, welke voorzorg zeer werd gewaardeerd en op tastbare wijze. Terloops merk ik hier op, dat mij op deze conferentiedag werd medegedeeld, dat sommige leden bezwaar hadden tegen deze verzorging, als zijnde niet in overeenstemming met de heiligheid van de Sabbat.

Aannemende, dat dergelijke stemmen zijn opgegaan, wil ik er alleen dit van zeggen: Conferentiedagen zijn voor alle deelnemers vermoeiende dagen en het is noodzakelijk, vooral voor hen, die van verre komen, dat voor voedsel wordt gezorgd. En of dat nu wordt gedaan door ieder gezin, dat ter conferentie trekt, afzonderlijk en het gereed gemaakte brood of wat ook, meeneemt en het nuttigt waar de conferentie

wordt gehouden, of, zoals altijd gebeurt, het benodigde centraal wordt bereid, maakt ten aanzien van de Sabbat naar mijn mening weinig verschil: men is bezig met het bereiden van maaltijden, zoals overal elders op de Sabbat gebeurt. Ik zou diegenen, die genoemde bezwaren aanvoeren, willen zeggen: „Laten wij het toch niet beter willen weten dan de boven ons geplaatste Kerkautoriteiten, Christus zelf inclusief!

Doch nu naar de middagconferentie.

Deze werd ten 3.30 geopend, in dezelfde zaal en onder dezelfde leiding en presidium als de morgendienst, met het zingen van lied 123 „Nog onverhoord”? waarna broeder Borstelaar uit Gouda voorging in gebed. Hierna volgde het ter ondersteuning voorstellen van de Nederlandse kerkautoriteiten door de secretaris van de Nederlandse Zending, Elder Alan K. van Orden, die dit voorstellen besloot met het geven van zijn getuigenis aangaande het herstelde Evangelie, waarna een uitreiking van enige O.O.V. onderscheidingen volgde. Deze onderscheidingen bestaande uit een oorkonde, werden door de districtspresident H. Gout uitgereikt aan Suzan Slingerland, Janneke Schulders en Jeanne Klijzing. Elder Mason bracht vervolgens een solo, onder pianobegeleiding van de heer Daalhuizen, ten gehore: „O my King and my God”. Achtereenvolgens richtten de volgende personen het woord tot de aanwezigen: Elder Keith A. Poelman, 2de raadgever in het zendingsbestuur; onderwerp: het Boek van Mormon en het gebed; Zuster Nancy J. Van Slooten over de vreugde van het hebben van een getuigenis van het Evangelie, gedeeltelijk door Broeder Schulders vertaald en gedeeltelijk op zeer verdienstelijke wijze door haarzelf in het Nederlands gezegd; Elder Mason, onderwerp: Gebeden van zendingen en hoe verhoord. Het tussenlied 34 „Heer, verhoor ons vurig bidden”, vers 1 en 3, werd wederstaande gezongen. Elder Van Uitert, daarna het woord verkrijgend, sprak over de Kerk als zijnde gebouwd op Apostelen en Profeten en over de noodzakelijkheid van Profeten. Vervolgens getuigde de zendingeling Zuster Barney van de macht van het gebed in haar toespraak. Elder Sunden, vervolgens het woord voerend, zeide in zijn toespraak: „Vertrouw op God, Hij zal ons leiden”. Zuster I. de Visser uitte haar dankbaarheid voor het Boek van Mormon, voornamelijk voor de woorden van de Profet Alma, die er op wees, dat de Here altijd met ons is, indien wij Hem gehoorzamen. Elder Cheney had tot onderwerp van zijn toespraak: „De Here verhoort onze gebeden en die van de onderzoekers, waarna Elder Linford sprak over de lankmoedigheid, het geduld en de liefde van God. Het slotwoord in deze namiddagconferentie werd door de zendingspresident gesproken die in zijn toespraak de grote goedheid en liefde van God deed uitkomen en ons met een opwekkend woord vermaande het verbond met Hem gesloten, getrouw te blijven. Tot besluit van deze vergadering zongen de zusters van de Utrechtse Z.H.V. lied 136 „Verblijf met mij, nu d'avond valt” en ging Broeder W. van Zoeren, President van de gemeente Amersfoort, voor in dankzegging. Deze vergadering werd bijgewoond door 134 personen.

Wanneer de dood zich aanmeldt

Wanneer men van Christus en de opstanding weet, komen vrede en sterkte in de plaats van smart en vrees. De reacties mogen dan verschillend wezen, maar altijd zal men getroost zijn, wanneer de tijd van sterven daar is.

EEN FILOSOFIE OVER LEVEN EN DOOD

Het Evangelie van Jezus Christus is niet alleen een filosofie voor het leven, maar ook voor de dood. Ik geloof, dat ik daar voor het eerst sterk aan werd herinnerd door de aardbeving in Los Angeles in 1933. De 10de maart om vijf minuten voor zes in de avond begon het. Moeder zat bij de haard en sprong tijdig uit haar stoel om niet een lading stenen op haar hoofd te krijgen, die naar beneden kwam.

Binnen enige minuten na de aardshok stond de middelbare school, die ik bezocht, in brand. Gedeelten van Long Beach waren één en al puin en vele gebouwen in Compton waren ook ruïnes geworden. Geruchten omtrent een de kust naderende vloedgolf droegen het nodige tot paniek bij. Spoedig werd de staat van beleg afgekondigd om orde in de chaos te scheppen. De eerste berichten meldden 5000 doden, dat achteraf bleek 500 te zijn.

De volgende zondag was het een weldaad de getuigenissen van de heiligen te horen. Die waren alle bijna dezelfde. Een ieder van hen had gesidderd toen de aarde onder hun voeten hevig schudde, maar niemand had die tot hysterie geworden angst gehad van velen hunner kennissen. Een gevoel van vrede en welzijn heerste daarentegen onder de getrouwe leden van de Kerk, in de gehele streek gedurende deze crisis.

Een daarop volgende dienst als LDS veldprediker in de tweede wereldoorlog verdiepte mijn besef, dat het Evangelie een ongeëvenaarde filosofie van de dood is. Zij, die de kracht ervan in tijden van nood ondergaan, leven echter dicht bij God. Dat ontdekte ik ook. Zo herinner ik mij een jonge Heilige der Laatste Dagen, die wegens uitputting in het hospitaal was opgenomen. Toen ik hem daar in Napels opzocht, verklaarde hij: „De doktoren zeggen, dat geschutvuur de oorzaak van mijn inzinking is. Wat zij niet weten, is dat ik wegens datgene wat ik heb gedaan en waarvan ik wist dat het verkeerd was, mij realiseerde dat God niet langer naar mijn gebeden wilde luisteren. Toen de granaten kwamen, ging ik neer”. Zijn geschiedenis was er een van daden, die hem van God hadden verwijderd en hem geestelijk verarmd en alleen hadden gelaten in tijd van nood.

Dan was daar de soldaat eerste klasse John Fretwell, onze groepsleider in de derde divisie. In een granaatrechter hoorde hij zijn sergeant om hem roepen. Blijkbaar was er iets met hem gaande. John dacht dat hij door een granaatscherf was getroffen, rende over de grond en dook in het gat om eerste hulp te verlenen. Zijn verbazing kende geen grenzen, toen zijn sergeant, die nooit naliet de jongens belachelijk te maken, die in hun trainingstijd in Fort Lewis naar de Kerk gingen, uitriep: „Fret, Fret, leer me alsjeblieft hoe ik moet bidden!” En daar, in die granaatrechter knielde John neer en zond een eenvoudig gebed tot zijn Hemelse Vader op, dat door de sergeant woord voor woord werd herhaald. De sergeant was tot het besef gekomen, dat het geloof van John Fretwell in Christus hem iets gaf, dat de sergeant zo dringend nodig had.

Eldin Ricks

CHRISTUS KENNEN

Op de drempel van mijn bunker stond op zekere avond een jonge luitenant. Hij zag er kalm en ontspannen uit, toen hij op besliste toon zeide: „Veldprediker, ik heb het gevoel, dat ik weldra zal sneuvelen en ik moet bekennen, dat dit vooruitzicht mij zeer nieuwsgierig maakt. Het lezen in de schrift is een grote steun voor mij. Ik vind echter, dat ik meer emotionele steun behoef, daarom ben ik om raad hier gekomen, in het vertrouwen, dat deze mij de geestelijke kracht zal schenken mijn Gethsémané onbevreesd tegemoet te gaan.”

Ik voelde onmiddellijk de nutteloosheid van een poging de jongen tot andere gedachten te brengen. Ik bad in stilte om wijsheid en inspiratie om zijn geloof en moed te versterken.

Wij spraken verscheidene uren samen, waarin vele gedeelten van het Evangelie in beschouwing werden genomen, elk waarvan ons dieper inzicht van de betekenis van de dood en de opstanding gaf. Wij lazen uit de Schriften en toen vroeg hij mij met hem te bidden. Toen hij opstond, ging hij naar de schrijfmachine en zonder een woord te zeggen, typte hij deze brief aan zijn mannen:

Mannen van Compagnie I:

In de situatie, waarin wij ons bevinden, gaat onze zorg uit naar loopgraven, bunkers en wapens, maar ik heb iets, dat ik met u wil delen en dat belangrijker is dan al die dingen of dan wat ook. Ik spoor u, als denkende wezens, aan deze feiten ernstig te overwegen:

1. Het leven op aarde is zeer onzeker en kort. Wij hebben menigmaal hier aan het front gezien, dat dit waar is.
2. De dood schijnt geen verklaring of oplossing te hebben, wanneer wij er zo bruut tegenover worden geplaatst.

Ten eerste heeft God beloofd, dat wij het eeuwige leven zullen hebben door te geloven dat Jezus de Zoon van God is en Hem aan te nemen als de Verlosser van onze zonden. (Joh. 1 : 12; 3 : 16.)

Ten tweede verzekert God ons, dat Jezus de overwinning over de dood en het graf eens en voor altijd heeft behaald. (i Cor. 15 : 54 - 57; Rom. 8 : 38, 39.)

God's woord is waarheid. Hij liegt niet. Als uw compagniescommandant spoor ik u eenvoudig aan Christus te leren kennen, want met Hem is er eeuwig leven en eeuwige vreugde, of vraag de veldprediker er naar. Zorg te weten waar gij staat. Laat u door niets op een dwaalspoor brengen. Dit is de belangrijkste zaak in de gehele wereld. Laat God u de oplossing geven. Die zal u helpen!

„Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alreeds veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den naam van den eeniggeboren Zoon Gods. (Joh. 3 : 18).

1e luitenant John R. Wasson
Commandant Compagnie I.

Luitenant Wasson werd de volgende dag door een vijandelijke granaat gedood.

Ben F. Mortensen

EEN BETER LEVEN

Een kleine dame, een verpleegster uit de eerste wereldoorlog, glimlachte en reikte mij de hand. Zij was zo tener en teer, dat ik bijna aarzelde haar zachte kleine hand in de mijne te nemen. Ofschoon zij veel pijn had, was haar begroeting even opgewekt als altijd”. Hoe gaat het met mijn geliefde veldprediker?” En haar ogen lichtten op, toen ik antwoordde. „ Net zo goed als mijn geliefde patiente er deze morgen uitziet.’

Naast haar bed zittende had ik met haar vele hartverwarmende gesprekken. Zij wist, dat haar dagen geteld waren en dat waren er niet veel. Toch zeide zij vaak: „Ik ben niet bang voor wat er komt. Ik weet dat de plaats, waar ik heen ga, veel mooier is dan deze wereld. Er is geen vrees voor het onbekende in mijn hart, want de zekerheid die ik heb, berust op mijn grote geloof in Jezus Christus, Gods Zoon”.

Haar sterven was rustig en vredig. Zij wist dat haar tijd was gekomen. Mij in de ogen ziende, liet zij mij weten, dat zij onbevreesd was. Ik voelde een nauwelijks waarneembaar drukje van haar hand in de mijne toen zij haar ogen sloot in haar laatste slaap op aarde. De dienstdoende verpleegster keerde zich om en zeide: „O, als ik toch zo de dood tege-

moet mocht gaan, zo kalm en moedig! En natuurlijk was het antwoord: „Dat zoudt u kunnen, als u het geloof en de zekerheid van een leven na de dood had, zoals deze vrouw bezat.”

George R. Woolley.

VOORBEREIDING EN VREDE

De zekerheid te hebben, dat de dood niet anders is dan de overgang naar grotere dingen, is een grote zegen, wanneer men die overgang tussen sterfelijkheid en onsterfelijkheid nadert. Voor hen, die dit geloof en begrip hebben, bestaat er geen vrees en angstig tegemoet gaan van „het grote onbekende”, maar eerder een vrede des gemoeds en een uitzien naar schone en vreugdeschenkende ondervindingen, daar waar alles vrede ademt en vrij is van pijn lijden. Zodanig was de zekerheid van een jonge man van dertig jaren.

De kanker had zijn lichaam aangetast totdat zijn geest nog slechts in een ijl omhulsel woonde. Hij begreep, dat hij de ziekte niet lang meer zou kunnen verdragen. Ofschoon zijn lichaam leed, was zijn geest onversaagd.

Enige jaren tevoren had hij zijn liefste naar de tempel genomen en daar met haar de gelofte van eeuwige trouw afgelegd. Hun liefde was groter geworden door de komst van twee allerliefste kinderen. Nu dreigde er een lange scheiding. Voor hen was het een tijdelijke scheiding met het vooruitzicht op een heerlijke hereniging. Dit was hun zekerheid en hun geloof. Een van hen moest de reis ondernemen; de ander zou later volgen.

Toen het ogenblik naderde, spraken zij er openhartig over. Er was wel droefheid, maar geen angst en vrees. Er werden plannen gemaakt voor hen, die achter bleven, opdat het hun aan niets zou ontbreken. De kinderen moesten worden onderwezen en opgevoed waar de Kerk was. Zij moesten goed voedsel en onderdak hebben. Al deze dingen werden besproken.

Toen de dood zich aanmeldde, was er geen overdreven smartbetoon. Zij hadden elkander vaarwel gekust en met een glimlach verloor hij het bewustzijn, waaruit hij niet meer ontwaakte. Ik heb aan menig sterfbed gestaan, maar weinigen zullen mij in herinnering blijven als dit heengaan. Door het geloof, de zekerheid, het begrip en de kennis van deze jonge man was er geen plaats voor kwelling, wel voor vrede. Voor hem was het Evangelie de waarheid, er was geen twijfel, geen angst, geen vrees, alleen maar vol vertrouwen in de waarheid van de beloften van de Meester, Jezus Christus.

George R. Woolley.

De Z.H.V. in de Hollandse Ring gaat op stap!

Evenals in het vorige jaar, organiseerde de Z.H.V. in de Hollandse Ring weer een uitstapje voor haar zusters. Dit uitje vond plaats op 25 september j.l. De route was als volgt:

Den Haag - Amsterdam - Aalsmeer - Schiphol - Oud Valkeveen - Baarn Utrecht - Den Haag.

Wij betreurden de afwezigheid van onze Ring Z.H.V. Presidente, Zuster N. Lefrandt, die door drukke werkzaamheden verhinderd was van de partij te zijn. De trip werd gemaakt onder de voortreffelijke leiding van de beide Ring Z.H.V. Raadgeefsters, zuster J. Frölich en zuster E. Overduin.

Nadat wij - naar onze gewoonte - God's zegen voor de reis hadden afgesmeekt, vertrokken wij om 9 uur van Den Haag, waar alle deelnemers uit Rotterdam, Schiedam, Vlaardingen en Delft zich ook hadden verzameld. Onderweg werden de zusters van Leiden opgehaald en later de Amsterdamse zusters. We hadden twee touring-cars van de reisvereniging „Pasteur” vol vrolijke, opgewekte zusters.

Zuster R. Heyboer uit Den Haag verraste ons op deze tocht met een toepasselijk liedje, dat wij onder haar leiding meezongen. Ter verhoging van de gezelligheid serveerde Zuster J. Snijders uit Den Haag ons lekkere versnaperingen, waarbij wij veel plezier hadden om haar leuke gezegden.

Aalsmeer was de eerste stopplaats, waar wij uitstapten om in de bloemenhal met een leidster van de bloemenveiling een rondgang te maken. De prachtige bloemenschat was een streling voor het oog. Deze bloemen getuigen van God's liefde jegens Zijn kinderen, waaruit we mogen leren, dat wij elkander wat van die liefde kunnen betonen en wel op de zo bekende wijze: „Say it with flowers”. Verrukt van zoveel bloemenpracht verlieten wij de veiling en gingen ergens in de buurt iets warm drinken.

Daarna togen we verder, om op Schiphol in een sfeer van kilheid te belanden, n.l. van lucht - staal- en een gure herfstwind. Na de hartverwarmende belevenis in Aalsmeer overviel deze kilheid ons als een koude douche, doch dank zij de vrolijkheid van de zusters bleef de stemming zeer opgeruimd.

Er werd een lange rondrit over het terrein gemaakt en de aanblik van de vele vliegmachines ontlokte menig zuster de uitroep: „Op naar Salt Lake”!

Een mens moet zich wel nietig gevoelen in deze omgeving van zoveel machtige vliegtuigen, die een waarde van vele miljoenen vertegenwoordigen.

Wij kregen een goed idee van alle werk, drukte, zorg, organisatie en efficiëntie, die zich dagelijks afspelen op het terrein van deze uitstekend geoutilleerde internationale luchthaven.

Vrolijke Z.H.V. - gezichten bij een „stalen gevaarte“.

Vorst reden we naar Amstelveen, waar we de lunch konden gebruiken. Hierna naar Baarn. Wij genoten van het Gooische landschap. Tijdens de rit langs de lommerrijke bossen zongen wij onze geliefde Kerkliederen. In het restaurant „de Mof“ te Baarn werd onder gezellige kout gedieneerd, nadat een zegenbede was uitgesproken voor deze maaltijd. Na het diner kreeg uit elke wijk- of gemeente Z.H.V. een zuster de gelegenheid om enkele woorden te spreken, woorden, waar dankbaarheid, geloof en een sterk getuigenis uit spraken. Hierna volgde nog een slotgebed, waarin wij onze dankbaarheid aan God vertelden, dankbaarheid voor de onvolprezen Z.H.V., die onder inspiratie werd georganiseerd.

Zuster Overduin maakte ons nog duidelijk wat de bedoeling is van zo'n dagje uit met de Z.H.V. zusters van de Hollandse Ring.

Met vreugde in 't hart keerden we na deze genotvolle dag huiswaarts. Tot slot nog een woord van oprechte dank aan het Ring Z.H.V.-bestuur voor de voortreffelijke wijze, waarop dit uitstapje was georganiseerd en geleid.

Dat door dergelijke uitstapjes de Z.H.V.-zusters nader tot elkaar mogen komen en door elkanders getuigenissen versterkt mogen worden, is mijn bede in de naam van onze Heiland, Jezus Christus. Amen.

Zuster E. van der Hoeven-Smith
1e Raadgeefster in de Haagse
Z.H.V.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN DE VERSCHILLENDE PLAATSEN

APELDOORN

van Gijn, Gerrit; 26 oktober 1962

ARNHEM

Scholten, Gerrit; 5 oktober 1962

BRUSSEL

Baert, Armandus Franciscus Marie; 26 oktober 1962

Baert, Maechtelijnck Jacqueline Berthe Addphine; 26 oktober 1962

Baert, Berthe Georgine Joseph; 26 oktober 1962

EINDHOVEN

Koenen-Ooms, Theresia Maria; 21 oktober 1962

Koenen, August Jacobus; 21 oktober 1962

ENSCHEDÉ

Ruikers-Esam, Pauline; 20 oktober 1962

Mackenzie, Johanna Irena; 19 oktober 1962

GENT

Klaus, Christina; 13 oktober 1962

Klaus, Maria Rose; 13 oktober 1962

GRONINGEN

Croese, Antje Willemina; 12 oktober 1962

HILVERSUM

de Gruyl, Frank Ronald; 5 oktober 1962

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM

Kerseboom, Roelophina Hendrika; 30 september 1962

Lischer-Schreuder, Anna Elizabeth; 2 oktober 1962

Lischer, Teunis; 2 oktober 1962

Witteman, Olga Lilian; 5 oktober 1962

DEN HAAG

van der Zwart-Jansen, Bertha Johanna; 25 oktober 1962

van der Zwart, Pieter; 25 oktober 1962

Bakker, Jacob; 22 april 1962

ROTTERDAM

Doornbos, Maria Magdalena; 19 oktober 1962

Groenendijk, Cornelus Leendert; 12 oktober 1962

Jochem, Emily Melanie; 30 september 1962

Otten, Gustaaf Gerard; 26 oktober 1962

van den Hoek, Cornelis; 2 oktober 1962

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ENSCHEDÉ

Meijer, Johan; 16 september 1962 tot leraar

GENT

Laroy, Rudolphe Marcel; 16 september 1962 tot diaken

GOUDA

Schippers, Cornelis; 16 september 1962 tot priester

Appel, Eric; 16 september tot leraar

HILVERSUM

Scholte, Willem Johannes Hendrikus; 14 oktober 1962 tot ouderling

Scholte, Gerard; 14 oktober 1962 tot ouderling

MECHELEN

Pardaen, Arnold Leo Augusta; 19 oktober 1962 tot diaken

UTRECHT

Lucardie, Albert Nicolaas; 7 oktober 1962 tot diaken

Hoencamp, Hermanus; 7 oktober 1962 tot leraar

ROTTERDAM

de Raaf, Frederik Maarten; 20 september tot diaken

van Leeuwen, Henricus; 23 september 1962 tot diaken

Zandee, Willem; 20 september 1962 tot leraar

van Goch, Johannes; 30 september 1962 tot leraar

INGEZEGEND

ANTWERPEN

Tuffin, Susan Patricia; 23 september 1962

MECHELEN

Hofinger, Jean Pierre; 7 oktober 1962

Hofinger, Françoise Maria; 7 oktober 1962

Hofinger, Wilhelmina Paula; 7 oktober 1962

Hofinger, Regine Maria; 7 oktober 1962

GOUDA

de Bruin, Christiaan; 2 september 1962

ZEIST

Rosema, Charles Quinton; 3 juni 1962

OVERLEDEN

GOUDA

van der Pol, Cornelis; 12 juni 1962

DEN HAAG

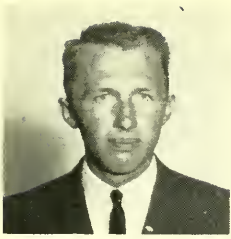
van Leeuwen, Johanna; 24 oktober 1962

OVERGEPLAATST

Mayo, Charles; van Amsterdam naar Dordrecht
Baddley, William; van Dordrecht naar Hoofdkantoor
Wolthuis, Gerrit; van Enschede naar Amsterdam
Gibbons, Larry; van Brussel naar Rotterdam
van Dyk, Gerald; van Rotterdam naar Brussel
Porter, Brent; van Zendingsschool naar Enschede
Hardy, Richard; van Zendingsschool naar Rotterdam
Gilbert, Paul Ensign; van Zendingsschool naar Rotterdam
Roberts, A. Samuel; van Apeldoorn naar Rotterdam
de Boer, Dennis A; van Zendingsschool naar Rotterdam
Tesch, Danny; van Schiedam naar Rotterdam
Noorlander, Blaine; van Zendingsschool naar Rotterdam
Thorpe, Lear; van Hoofdkantoor naar Apeldoorn
Riggs, Michael; van Haarlem naar Apeldoorn
Callister, Richard; van Amsterdam naar Apeldoorn
Bogar, Garreth; van Rotterdam naar Schiedam
Steenblik, Robert; van Rotterdam naar Amsterdam
Furner, Jan; van Amsterdam naar Rotterdam
Wartena, Scott; van Zendingsschool naar Haarlem
Moyer, James; van Utrecht naar Hoofdkantoor
Dennis, LeRoy; van Rotterdam naar Apeldoorn
van Blankenstein, Cornelis; van Leeuwarden naar Rotterdam
Sill, David; van Brussel naar Tilburg
van Alfen, Neil K; van Zendingsschool naar Amsterdam
Rasmussen, Harris; van Vlaardingen naar Leeuwarden
Hart, Auke; van Zendingsschool naar Vlaardingen
Sneddon, David; van Groningen naar Rotterdam
Jenkins, Joseph; van Amsterdam naar Groningen
Senzee, Douglas; van Den Haag naar Amsterdam
van der Laan, Henry; van Zendingsschool naar Brussel
Jensen, Robert; van Zendingsschool naar Den Haag
Coppin, David; van Gent naar Den Helder
Liljenquist, Blaineij; van Dordrecht naar Gent
Chester, Daniel; van Den Helder naar Dordrecht
Allen, Ralph; van Zendingsschool naar Utrecht

AANGEKOMEN

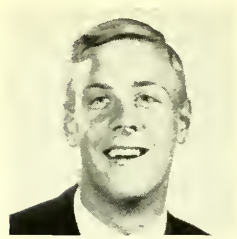
Allen, Ralph Laverene; van Ogden, Utah
de Boer, Dennis Arend; van Noord Ogden
Gilbert, Paul Ensign; van Provo, Utah
Hardy, Richard Keith; van Salt Lake City, Utah
Hart, Auke; van Salt Lake City, Utah
Jensen, Robert James; van Ogden, Utah
Noorlander, William Blaine; van Huntsville, Utah
Porter, Franklen Brent; van Bountiful, Utah
van Alfen, Neal Kay; van Modesto, California
van der Laan, Henry; van Salt Lake City, Utah
Wartena, Scott Arnodl; van West Linn, Oregon

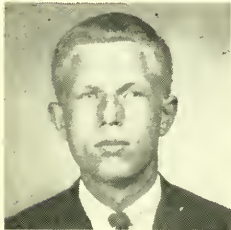
Ralph L. Allen

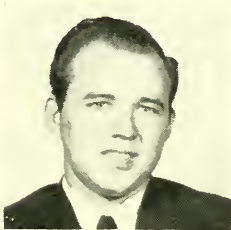
Dennis A. de Boer

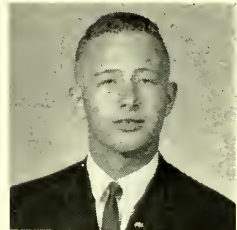
Paul E. Gilbert

Richard K. Hardy

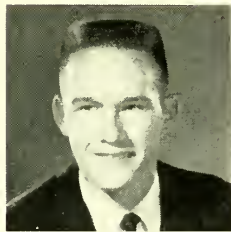
Auke Hart

Robert J. Jensen

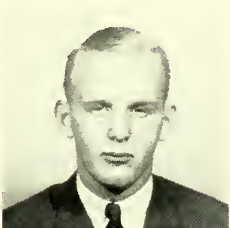
William B. Noorlander

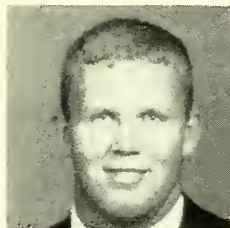
Franklin B. Poster

Neal K. van Alfen

Henry van der Laan

Scott A. Wartena

Wat is een Heilige der Laatste Dagen?

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN, dat is een huisvrouw die de hele middag koekjes bakt en limonade klaarmaakt en die 's avonds met haar gezin naar de Bazar van de Kerk gaat waar haar man een kwartje betaalt voor een glaasje limonade en dezelfde koekjes aan een stand koopt.

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN is iemand die zes zakken graan in zijn schuur heeft en een grote winkel naast de deur.

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN die bisschop is, is een man die de hele dag op een houtzagerij werkt om in het onderhoud van zijn gezin te voorzien, die zijn tiende, zijn vasten bijdrage, zijn bijdrage aan het bouwfonds en het zendelingenfonds betaalt en die glimlacht wanneer een niet ingewijde hem vraagt hoeveel hij gemiddeld per jaar ontvangt van de kerk.

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN is een vrouw die „nooit met haar strijkgoed klaar komt”, omdat de Zustershulpvereniging op dinsdag gehouden wordt.

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN is een kind dat bidt, maar dat geen wonder verwacht; hij beschouwt die als reeds ontvangen.

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN is iemand, die melk bestelt en glimlacht wanneer de ober hem vertelt dat hij ook een maagzweer heeft.

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN is een Doctor in de Philo-sophie die LUISTERT, wanneer zijn collega van 14 jaar een les behandelt op huisbezoek.

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN is een kind van twee jaar dat boven alles uitzingt op een avondmaalsvergadering en dat een glimlach krijgt van de zangleidster.

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN die OOV President is, is een man die om kwart voor zeven een vergadering houdt om de vergadering van 7 uur voor te bereiden, die voorafgaat aan de vergadering van kwart over zeven, tijdens welke men de agenda opstelt voor de vergadering van half acht (die de OOV vergadering is).

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN is een bejaarde vrouw die niet kan zien en niet goed meer hoort, maar die stilltjes in de kerk blijft zitten om van de geest die er heerst te genieten, terwijl zij zich omgeven weet door mensen die haar dierbaar zijn.

EEN HEILIGE DER LAATSTE DAGEN, dat ben IK want ik zal nooit iets anders kunnen zijn.

Joanne FRANKLIN